

ΤΟΥ **Γεράσιμου Λιβιτσάνου**

Η Σοφία Βούλτεψη δεν είναι -πλέον- μία απλή βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας. Είναι το πρόσωπο που διάλεξε η ηγετική ομάδα του κυβερνώντος κόμματος προκειμένου να καλύψει την θέση του κυβερνητικού εκπροσώπου και προσωπική επιλογή του πρωθυπουργού Αντώνη Σαμαρά. Έτσι η συνέντευξή της στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων στην οποία έκανε αναφορά στο ενδεχόμενο συνεργασίας ή συγκυβέρνησης ανάμεσα σε Νέα Δημοκρατία και ΣΥΡΙΖΑ έχει την δική της αυτοτελή αξία.

Η κυβερνητική εκπρόσωπος ξεκαθάρισε ότι δεν αναφέρεται στο άμεσο μέλλον τονίζοντας πως «δεν είναι μία παρούσα συζήτηση, είναι μία συζήτηση που θα μπορούσε να γίνει μετά από καιρό, αλλά όχι “πάμε να κυβερνήσουμε μαζί κι ο ένας κοιτά στην Ανατολή κι ο άλλος στη Δύση”. Δηλαδή, δεν μπορεί ο ένας να λέει “συνεργάζομαι μόνο με τον ΑΝΤΑΡΣΥΑ” κι ο άλλος να λέει, “έλα φίλε να συνεργασθούμε». Μάλιστα η Σοφία Βούλτεψη περιέγραψε μία πολύ συγκεκριμένη διαδικασία σημειώνοντας: «Θα υπάρχει μία συμφωνημένη βάση, ένα πλαίσιο, για το πώς θα κινηθεί η χώρα στα θέματα του χρέους, του δανεισμού της, της ανάπτυξης, των ιδιωτικοποιήσεων, εάν θα είναι στην Ευρώπη, εάν δεν θα είναι. Είναι κρίσιμο αυτό»...

Δεν πρόκειται για το πρώτο «κρούσμα» στο εσωτερικό της Νέας Δημοκρατίας, αφού πρόσφατα παρόμοιο θέμα έθεσε και ο υπουργός Άμυνας Δημήτρης Αβραμόπουλος. Όπως χαρακτηριστικά είχε δηλώσει σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Ριάλ Νιούς «εφόσον ο λαός δεν θα έδινε αυτοδυναμία σε ένα κόμμα όλες οι επιλογές είναι θεμιτές, κάτω από όρους ειλικρινούς συνεργασίας και κατανόησης με κοινό παρανομαστή το συμφέρον της Ελλάδας. Κανείς δεν περισεύει σε μια τέτοια προσπάθεια όταν τοποθετείται εντός συνταγματικού τόξου». Μάλιστα είχε προσθέσει ότι «σήμερα οι πολιτικές εξελίξεις επιβάλλουν περισσότερο από ποτέ τέτοιου είδους συναινέσεις, στο μέτρο που οι αυτοδυναμίες είναι πλέον δύσκολη υπόθεση».

Στην σχετική «φιλολογία» μπορεί να αθροίσει κανείς και τις δηλώσεις που έχει κάνει για το θέμα ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Ευάγγελος Βενιζέλος υποστηρίζοντας πως «ο λαός θέλει συνεργασίες» ή θυμίζοντας πως «η πρότασή μας απερρίφθη από τον ΣΥΡΙΖΑ και απορρίπτεται συνεχώς. Εμείς έχουμε καθαρό λόγο και καθαρή θέση».

Το σχετικό σενάριο έχει «ζυμωθεί» αρκετά και από τα καθεστωτικά Μέσα Ενημέρωσης με τα συγκροτήματα του ΔΟΛ και του Ομίλου Αλαφούζου να έχουν αναφερθεί εκτενώς στο θέμα αξιοποιώντας και δηλώσεις του Μ.Γλέζου τις οποίες ο ίδιος διέψευσε ως ειρωνικές. Μάλιστα έχει καταγραφεί και σενάριο με τον υπεύθυνο πολιτικού σχεδιασμού του ΣΥΡΙΖΑ, Γ.Δραγασάκη να καταλαμβάνει την θέση του πρωθυπουργού.

Θα ήταν αφελές να παραγνωρίσει κανείς τις επικοινωνιακές σκοπιμότητες που κρύβονται πίσω από τέτοιες δηλώσεις, ιδίως αυτή την περίοδο που το διαχειριστικό παιχνίδι του νέου δικομματισμού βρίσκεται στο ...απόγειό του. Όπως επίσης και τις εσωκομματικές εξελίξεις στην Νέα Δημοκρατία όσο οι «δελφίνοι» οσφραίνονται το πολιτικό τέλος του Αντώνη Σαμαρά. Ειδικά μάλιστα όσον αφορά τον Δημήτρη Αβραμόπουλο που είναι γνωστή η ροπή του προς ένα «ρευστό», «υπερκομματικό» προφίλ ώστε να μπορεί να υπέχει μόνιμα θέση εξαιρετικά διαθέσιμου «πολιτικού μπαλαντέρ».

Όμως πίσω από όλα αυτά εκείνο που πρέπει κανείς να εξετάσει είναι το αν υφίσταται ή όχι η πολιτική βάση για μία τέτοια εξέλιξη στο μέλλον. Κεντρικό δεδομένο είναι η αντικειμενική – ελέω καπιταλιστικής κρίσης- συνεχής όξυνση της επίθεσης στα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα. Αυτή συνοδεύεται απαραίτητα με την αναγκαιότητα ολοένα και μεγαλύτερης δυνατότητας χειραγώγησης των «αντανακλαστικών» – πόσο μάλλον των συνειδητών- λαϊκών αντιδράσεων. Το δεύτερο στοιχείο είναι η – στο βάθος- κοινή συνισταμένη Νέας Δημοκρατίας και ΣΥΡΙΖΑ στην «σταθερά» της οριοθέτησης με βάση την αστική κυριαρχία. Είτε εκφράζεται με τους νεοφιλελεύθερους μονόδρομους της κυβέρνησης είτε με τα «ανήκουμε στην Δύση» του Αλέξη Τσίπρα.

Το αστικό σύστημα – και στην Ελλάδα- έχει αποδείξει με χίλιους τρόπους πώς όταν διακυβεύονται θεμελιακά ζητούμενα της σταθερότητάς του, μπορεί και ξεπερνάει τους όποιους «δογματισμούς» μπορεί να διακατέχουν κάποια τμήματά του. Κεντρικοί αρθρογράφοι στις «ναυαρχίδες» του, «Καθημερινή» και «Βήμα», έχουν φθάσει να διερωτηθούν εάν μια βραχύβια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα ήταν χρήσιμη ώστε να «ξεμπλοκάρουν» αποφασιστικά οι πολιτικές εξελίξεις. Είναι σαφές ότι στους σχεδιασμούς τους γίνεται πλήρης «διασπορά κινδύνου» και με βάση αυτό θα ήταν εξίσου αφελές αν υποστήριζε κανείς πως το ενδεχόμενο κυβερνητικής συνεργασίας ανάμεσα στην Νέα Δημοκρατία και τον

ΣΥΡΙΖΑ είναι παντελώς «εκτός πολιτικής πραγματικότητας». Για να βαδίζει κανείς με σιγουριά, χρειάζεται όλες τις απαραίτητες «καβάντζες»....

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 6.7.2014